

[Laurits Pedersen.]

fremsetter den slags forslag og kan nøjes med det, som rigsdagen laver dem om til, er taknemlig, og det skal heller ikke lægges den til last, at den må rette sig efter, hvad flertallet her i rigsdagen forlanger. Jeg mærker godt, at det irriterer visse mennesker, selv det radikale ærede medlem hr. Kristian Nygaard.

Jeg vil også fremhæve, at det egentlig er mærkeligt, at en så gammel parlamentariker som den højtærede landbrugsminister på store møder ude i landet gør sig til talsmand for, at man skal oprette andelsgårde i Danmark. Han tror åbenbart, at det er på andelsideens grundlag, man skal oprette sådanne kollektive bedrifter. Det er vist efter fremmede mønstre, hvis vi herhjemme i Danmark skulle gå fra det, som har været alle unge danske landmænds stræben: at få egen bedrift, jord, dyr og bygninger at arbejde med, og jeg forstår ikke, at en mand, der har levet så meget på landet, været praktisk landmand, kan tro, det vil være et fremtidsideal for en række familier at bo på en kollektiv gård, hvor man i fællesskab skal dyrke jorden og være fælles om dyrene. Jeg tror i virkeligheden heller ikke, at den højtærede landbrugsminister har nogen større tiltro til en fremtid for dansk landbrug ad den vej, men det er jo ret betegnende, at han i store faglige forsamlinger fremsætter den tanke, at dette skulle være gennemførligt. Med andelsbevægelse har dette jo intet at gøre. Det har været det særprægede for dansk andelsbevægelse, at alle har kunnet tilslutte sig den i alle dens forgreninger uden at give noget som helst bort af den selvstændighed, som alle inden for dansk landbrug sætter så stor pris på.

Denne mindretalsregering kan vi takke de radikale for. Det er ingen hemmelighed, hvad der fandt sted efter valget i fjor. Det radikale parti anbefalede Hans Majestæt Kongen at give det danske folk en socialistisk regering. Det er ikke så mærkeligt, at det radikale parti, der siden 1905 har været så nær tilknyttet socialdemokratiet, efter at have været borte fra socialdemokratiet i disse to år — de blev meget betænkelige efter landstingsvalget i 1947 — fandt tilbage til deres gamle fæller og nu støtter dem. Der er endda det plus for de radikale, at de, samtidig med at de er støtter for den nuværende regering, har kunnet bevare deres gamle mærkesag, forsvars-sagen, efter de gamle linier. Jeg er overbevist om, at der er et flertal her i rigsdagen, der vil gennemføre en genopbyg-

ning af vort forsvar på en sådan måde, at vi sammen med andre små stater kan sige, at vi har en forsvarlig forsvarsordning. (*Bertel Dahlgaard*: De er altså støtter for regeringen!). Jeg ved meget vel, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bruger dette med forsvaret som bevis på, at det ikke er hans parti, der støtter regeringen, men vi skal nok få at se, hvis den socialistiske regering kommer i fare på et eller andet tidspunkt, hvem der er de virkelige støtter.

Med hensyn til det andet støtteparti, det kommunistiske parti, skal jeg ikke sige meget; det, der skal siges overfor kommunisterne, kan den højtærede statsminister egentlig godt sige, og han siger det jo. Det skal han ikke have utak for. Det er en ideologi og et parti, der er fremmed for dansk kultur og politik. Der er i og for sig efter min mening ingen fare for, at kommunisterne skal vinde fremgang i Danmark. Socialdemokraterne kan imidlertid, samtidig med at de står i den skarpeste kamp med kommunisterne, være fuldstændig sikre på, og er det også, at hver gang ministeriet kommer i fare, skal kommunisterne nok være der og sætte en støtte under. Vi kan måske nok opleve at se, at de jager ministrene enkeltvis, men man skal vide, at de tør ikke på noget tidspunkt lade det siddende ministerium komme i fare for at væltes. Det ved kommunisterne udmærket vel, og det vil de også få medansvaret for.

Så kommer jeg til det sidste parti i denne koalition. Det er i og for sig ikke noget støtteparti, skønt efter at det nu har sikret socialdemokratiet ledelsen i alle udvalg, er det vel ikke uden grund, at vi også kan betragte retsforbundet som et støtteparti for den siddende regering. Dette retsforbund er i virkeligheden et forunderligt parti, og jeg synes egentlig ikke, at man beskæftiger sig nok med dette parti. Det er måske, fordi man ikke vil tage det alvorligt, og det bør man måske heller ikke, men det er alligevel sådan, at når medlemmerne af retsforbundet kommer ud i landet, agiterer de, og de agiterer på en måde, der tiltaler mange mennesker. De agiterer med, at vi skal have restriktionerne bort. De bebrejdede os meget stærkt i 1945, at vi lagde vor agitation an på, at det drejede sig om at føre en politik, der kunne skaffe restriktionerne bort. De overså fuldstændig dette, at der måtte gå et par år, der måtte gå et arbejde forud for, at man bortkastede restriktionerne, hvis man ikke skulle lade visse klasser af mennesker, tusinder af mennesker, være ude i de allerstørste vanskeligheder. Det er givet,